

РЕШЕНИЕ

№ 1640

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20211100507020 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20258449 от 23.11.2020 г., постановено по гр. д. № 67833/2018 г. по описа на СРС, I ГО, 166 с-в е признато за установено в отношенията между страните по предявения от „Д.З.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. **** срещу АЛ. ИВ. К., ЕГН ***** с адрес гр. София, ж.к. **** иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 411, ал. 1 КЗ вр. чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ, че АЛ. ИВ. К., ЕГН ***** ДЪЛЖИ на Д.З. АД, ЕИК **** сумата 1991,07 лв., представляваща регресна претенция по щета 210210015/2016 г. за изплатено от ищеца по застраховка „Гражданска отговорност“ обезщетение и ликвидационни разноски за вредите, причинени на МПС „Опел Астра“ с ДК № **** от застрахователно събитие, настъпило на 05.09.2016 г. в гр. София, в ж.к. „Младост“ срещу бл. 73 и ресторант "KFC" от виновно противоправно поведение на ответника като водач на застрахованото при ищеца МПС „Грейт Уол“ с ДК № ****, който е напуснал мястото на ПТП, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 07.02.2018 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.02.2018 г. по ч.гр.д. № 8536 от 2018 г. по описа на СРС, 166 състав, като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът АЛ. ИВ. К. е осъден да заплати на ищеца „Д.З.“ АД сумата от 989,82 лева - разноски в исковото производство.

Срещу първоинстанционното решение е депозирана въззивна жалба от ответника АЛ. ИВ. К., чрез назначения му особен представител адв. Т.Ч., с която същото се обжалва изцяло като неправилно и незаконосъобразно. В жалбата се излагат доводи, че предпоставка за възникване правото на регрес на застрахователя по чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ е посещаването на мястото от органите на реда да е задължително. В тази връзка се излага, че в разпоредбата

на чл. 125 от ЗДвП са предвидени случаите, в които е задължително посещението на мястото на ПТП от службите за контрол на МВР. Поддържа се, че съгласно чл. 125, ал. 1, т. 2 от ЗДвП „Службите за контрол на МВР посещават задължително мястото на ПТП, когато при произшествието има убит или ранен човек“, което не е налице в настоящия случай. Твърди се, че представените по делото доказателства не установяват и наличието на други обстоятелства по чл. 125 от ЗДвП, обосноваващи задължителност на явяването на службите за контрол на МВР на мястото на инцидента.

В жалбата се навеждат доводи, че като е приложил разширително тълкуване на препратката на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ към ЗДвП, решаващият съд е постановил незаконосъобразен акт. Излага се, че цитирания от съда текст на чл. 123, ал. 1, т. 3, бук. „в“ от ЗДвП въз основа на който е ангажирана регресната отговорност на ответника, гласи в цялост, че ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието и изпълняват дадените им указания. Жалбоподателят поддържа, че сама по себе си тази норма не сочи на задължително посещение на мястото на ПТП от службите за контрол на МВР, поради което не може да се отнесе към разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ. В тази връзка се излагат съображения, че с оглед наличните данни по делото следва извод, че дори и да е имало напускане на местопроизшествието от страна на ответника, то не е било в хипотезата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, когато явяването на органите за контрол на движение по пътищата е задължително по закон. В този смисъл, жалбоподателят поддържа, че не са налице основания за ангажиране регресната отговорност на прекия причинител на вредите, обезщетени от застрахователното дружество по силата на сключения договор за застраховка „ГО“.

Поради изложеното, се моли да бъде отменено изцяло обжалваното решение, като неправилно и незаконосъобразно и вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде отхвърлен предявеният иск.

Въззиваемата страна „Д.З.“ АД е депозирала отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, в който се излага становище за неоснователност жалбата. Поддържа се, че постановеното първоинстанционно решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендира разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски градски съд, след като обсъди по реда на чл. 236, ал. 2 ГПК събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за утвърдено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с предявен иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 411, ал. 1 КЗ вр. чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ за признаване за установено в отношенията между страните, че АЛ. ИВ. К., ЕГН ***** дължи на „Д.З.“ АД, ЕИК **** сумата 1991,07 лв., представляваща регресна претенция по щета 210210015/2016 г. за изплатено от ищеца по застраховка „ГО“ обезщетение и ликвидационни разноски за вредите, причинени на МПС „Опел Астра“ с ДК № **** от застрахователно събитие, настъпило на 05.09.2016 г. в гр. София, в ж.к. „Младост“ срещу бл. 73 и ресторант "KFC" от виновно противоправно поведение на ответника като водач на застрахованото при ищеца МПС „Грейт Уол“ с ДК № ****, който е напуснал мястото на ПТП, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението 07.02.2018 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена Заповед за

изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.02.2018 г. по ч.гр.д. № 8536 от 2018 г. по описа на СРС, 166 състав.

В исковата молба ищецът твърди, че на 05.09.2016 г. в гр. София, в ж.к. „Младост“ срещу бл. 73 и ресторант "KFC" по време валиден договор за имуществена застраховка гражданска отговорност на МПС "Грейт Уол" с ДК № ****, от виновното противоправно поведение на ответника като водач на водач на посочения автомобил настъпило ПТП. Сочи, че ответникът при извършване на маневра ляв завой отнема предимството на движещия се направо МПС "Опел Астра" с ДК № ****. Сочи, че по образуваната при ищеца щета № 210210015/2016 г. е заплатил на собственика на увредения автомобил сумата от 1976,07 лева и са направени обичайни ликвидационни разноски за определянето и в размер на 15 лева. Сочи, че ответникът е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата. На ответника била изпратена покана да заплати посочените суми, което не е било сторено.

От ответната страна по делото АЛ. ИВ. К. е депозиран писмен отговор в срока по чл. 131 ГПК, чрез назначения му особен представител адв. Т.Ч., в който се оспорва предявения иск. Оспорва се да е имало задължение за ответника да остане на място за установяване на вредите. Оспорва механизма на настъпване на ПТП и претендираната сума като завишена по размер. Оспорва сумата да е реално заплатена и че ответникът е уведомен за регресната претенция.

Въззивната инстанция намира, че решението е постановено при задълбочено обсъждане на събраните по делото доказателства и при изяснена фактическа обстановка от страна на СРС. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 от ГПК, които да променят приетата от първостепенния съд фактическа обстановка, поради което въззивният съд не намира за необходимо да я преповтаря, а препраща към фактическите изводи на СРС на основание чл. 272 ГПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалвана му част, като по останалите въпроси – по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания.

При извършена служебна проверка въззивният съд намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и процесуално допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, като фактическите и правни констатации на въззивния съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт, поради което и на основание чл. 272 от ГПК, настоящият състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи следва да се добави следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 411, ал. 1 КЗ, вр. чл.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, застрахователят има право да получи платеното от него обезщетение, заедно с платените лихви и разноси, от виновния водач, когато последният е напуснал мястото на настъпването на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

От събраните доказателства по делото безспорно се установи, че на 05.09.2016 г. е настъпило ПТП, при което са причинени щети на лек автомобил „Опел Астра” с ДК № ****. Според протокол за ПТП от 05.09.2016 г., свидетелските показания и заключението на приетата по делото авто-техническа експертиза относно механизма на инцидента, на посочената дата лекият автомобил „Грейт Уол” с ДК № ****, управляван от ответника АЛ. ИВ. К. К. е нарушил правилата за движение по ЗДвП, като при управление на МПС не е съобразил своето поведение със светлинните сигнали (чл. 6, т. 1, пр. 2 ЗДвП), в резултат на което е реализирал ПТП с „Опел Астра” с ДК № ****, застрахован по „ГО“ при ищеца, като след реализирането му е напуснал мястото на настъпване на ПТП.

Напускането от ответника на мястото, където настъпва пътния инцидент, преди пристигането на служители от КАТ се установява от съпадащите и взаимно допълващи се данни по протокола за ПТП, показанията на свидетеля по делото – водач на другия автомобил, пострадал при процесното ПТП, както и от приложената административно-наказателна преписка – копия на АУАН № 597148/21.09.16 г. и издаденото въз основа на него НП № 16-4332-018629/14.10.2016 г.

Протоколът за ПТП е изготвен от служител на МВР въз основа на сведения, предоставени само от единия участник в пътния инцидент – водачът на увредения автомобил, който подписва протокола. Документът не е подписан от другия участник - ответника. В частта, с която длъжностното лице удостоверява източника на данни, протоколът обективира официално удостоверително изявление по чл. 179, ал. 1 ГПК за заварен на място единствено увредения участник, но не и деликвентът - ответникът.

Правният спор между страните във въззивната инстанция е концентриран върху това дали в процесния случай посещаването на местопроизшествието от органите за контрол на движение по пътищата е било задължително по закон.

Случаите, когато органите за контрол на МВР посещават задължително мястото на ПТП, са изрично посочени в разпоредбата на чл. 125 от ЗДвП, като според действащата към релевантния момент редакция на посочената законова разпоредба, то е задължително когато: 1) при произшествието има убит или ранен човек; 2) произшествието е предизвикало задръстване на платното за движение; 3) в произшествието участва ППС, което превозва опасен товар или товар, който се е разпилял на пътя и създава опасност за движението; 4) в произшествието участва ППС с чуждестранна регистрация; 5) има съмнение, че участник в произшествието е под въздействието на алкохол, на друго упойващо вещество или не притежава необходимите права за управление на МПС; 7). между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него и др. Посочените хипотези са изчерпателно изброени в закона - чл. 125 ЗДвП.

Задължение за оставане на мястото на произшествието и изчакване на компетентните органи е предвидено и в разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“ и б. „б“ ЗДвП, съгласно която водачът на пътно превозно средство, което е участник в ПТП е длъжен да уведоми

компетентната служба на МВР, да остане на мястото на произшествието и да изчака пристигането на компетентните органи на МВР в случаите, когато при произшествието са пострадали хора. В настоящия случай, по делото се установи, че щетите са само с имуществен характер. При това положение, въззивният съд споделя изводите на първоинстанционния съд, че приложение следва да намери разпоредбата на чл. 123, ал. 1, б. „в“ ЗДвП, според която, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и между участниците в ПТП няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието уведомяват съответната служба за контрол на МВР.

В конкретния случай виновният водач е изоставил автомобила и е напуснал мястото на ПТП, поради което правилно решаващият състав на СРС е приел, че няма как да е налице съгласие за обстоятелствата около настъпилото ПТП. В тази връзка свидетелят С. П.Т. - собственик на увредения лек автомобил изяснява, че през 2016 г. притежавано от него „Опел Астра“ с ДК № **** е било блъснато при движение в гр. София по бул. „Сахаров“ от друг автомобил, който преминал на червен сигнал на светофара, като виновният водач завил зад ъгъла и изоставил колата. Въззивният съд намира, че основателно и законосъобразно свидетелските показания на водача на пострадалия лек автомобил са били кредитирани от първоинстанционния съд, тъй като същите са последователни и непротиворечиви и кореспондират и на останалия събран доказателствен материал по делото.

Неоснователно е оплакването в жалбата, че първоинстанционният съд е приложил разширително тълкуване на препратката на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ към ЗДвП и по-конкретно към нормата на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП. Настоящият състав намира, че напускането на пътнотранспортното произшествие и несъставянето на двустранен протокол между участниците в ПТП, при наличие на причинени имуществени вреди следва да се приравни на липса на съгласие относно обстоятелствата, свързани с него. Въззивният съд намира за доказани всички правнорелевантни факти за тази хипотеза. Деликвентът без основателна или неотложна причина, включително за оказване на медицинска помощ, напуска мястото на ПТП преди задължителното посещение от органите за контрол на движение по пътищата. Във връзка с изложените правни изводи, въззивната инстанция намира за доказано по делото кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ за реализиране на регресната отговорност на деликвента за заплащане на платеното от ищеца – като застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ обезщетение за причинени имуществени вреди на увреденото лице.

По делото е установен и факта на плащане от страна на ищеца на вредите, причинени от делинквента, поради което са налице всички предпоставки за уважаване на иска по отношение на ответника, който носи отговорност за същите вреди до размера на действителната им стойност (според заключението на вещото лице - 2184,65 лв.), която в случая се явява по-висока от претендираната, т.е. до размера от 1976,07 лв., поради което и правилно и законосъобразно, първоинстанционният съд е уважил предявения иск до този размер.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящата въззивна инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, пр. 1 ГПК изцяло, а подадената срещу него въззивна жалба да се остави без уважение като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на делото съдът приема, че отговорността за разноски следва да се

постави в тежест на въззивника, който следва да бъде осъден за заплати на въззиваемата страна разноски за възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лв. съгласно чл. 78, ал. 8, вр. ал. 3 от ГПК.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20258449 от 23.11.2020 г., постановено по гр. д. № 67833/2018 г. по описа на СРС, I ГО, 166 състав.

ОСЪЖДА АЛ. ИВ. К., ЕГН ***** с адрес гр. София, ж.к. **** да заплати на „Д.З.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ****, на основание чл. 78, ал. 8, вр. ал. 3 ГПК сумата от 100 лева – юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____